KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 9e november 1981 door de Ministers van de Vlaamse Gemeenschap verzocht hun, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over :

1) een ontwerp van koninklijk besluit "tot vaststelling van het administratief statuut van het personeel van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij",

2) een ontwerp van koninklijk besluit "betreffende de hiërarchisch indeling van de graden waarvan de personeelsleden van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij kunnen titularis zijn",

3) een ontwerp van koninklijk besluit "houdende vaststelling van het geldelijk statuut van het personeel van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij",

heeft de 13e november 1981 het volgend advies gegeven :

Het ontwerp van koninklijk besluit strekt tot het vaststellen van het statuut van het personeel van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij die bij koninklijk besluit van 9 maart 1981 is opgericht. Volgens artikel 9, § 1, van de wet van 26 maart 1979 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, samengelezen met artikel 13, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, is de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, ingedeeld in de categorie B bedoeld in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Fundamenteel in de ontwerp-regeling zijn de bepalingen betreffende de wijze waarop in de nieuw opgerichte betrekkingen voor de eerste maal zal worden voorzien, die als "overgangsbepalingen" in hoofdstuk II van het ontwerp zijn opgenomen. Volgens die bepalingen worden de bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij opgerichte betrekkingen in de regel bij voorrang verleend aan de personeelsleden die onder de mobiliteitsregeling vallen, voorzien in artikel 51, § 4, van de wet van 28 december 1973 betreffende de budgettaire voorstellen 1973-1974, gewijzigd bij de programmawet 1981 van 2 juli 1981.

Volgens dat artikel 51, § 4, van de wet van 28 december 1973, zoals het is gewijzigd bij de wet van 2 juli 1981, stelt de Koning de mobiliteitsregelen vast onder meer voor de instellingen waarop de wet van 16 maart 1954 van toepassing is.

Men weet dat volgens artikel 13, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen

.../...

de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 van overeenkomstige toepassing zijn op de instellingen die zoals in dit geval van een Gemeenschap afhangen. Volgens de uitleg in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet is geworden, zijn begrepen onder de bepalingen die van overeenkomstige toepassing zijn, die welke vervat zijn in de uitvoeringsbesluiten van de wet van 16 maart 1954 (Gedr. St., Senaat, 1979-1980, nr 434/1, blz. 38). Die uitleg is in de verdere parlementaire besprekingen nimmer tegengesproken.

Anderdeels stelt artikel 13 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in zijn § 6 dat "met uitzondering van de vaststelling van het administratief en geldelijk statuut, (...) de bevoegdheden die door de hierboven vermelde wet van 16 maart 1954 worden toegekend aan de Minister tot wiens bevoegdheid het Openbaar Ambt behoort, uitgeoefend (worden) door de overeenkomstige organen van de gemeenschap of het gewest".

Die bepalingen van artikel 13 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 doen ervan blijken dat, zoals zulks met betrekking tot het personeel van de diensten die van de gemeenschappen of de gewesten afhangen in artikel 87, § 3, van de bijzondere wet is gesteld, het de bedoeling van de bijzondere wetgever is geweest het administratief en geldelijk statuut van het personeel van de onder de gemeenschappen en gewesten ressorterende openbare instellingen minstens in zijn essentiële regelen eenvormig te houden met dat wat voor het personeel van de onder de nationale overheid ressorterende openbare instellingen regel is.

De mobiliteitsregeling vervat in de wetten van 28 december 1973 en 2 juli 1981 is een essentiële regeling. Bovendien, doordat zij neerkomt op een inkrimping van de bevoegdheid

.../...

welke in artikel 11 van de wet van 16 maart 1954 ter zake van het personeel van de onder die wet vallende openbare instellingen aan de Koning is verleend, moet zij worden beschouwd als één geheel vormende met de bepalingen van de wet van 16 maart 1954. Waaruit moet voortvloeien dat, zelfs indien de wet van 2 juli 1981 zulks niet uitdrukkelijk stelt - en een "gewone" wet zou zulks niet kunnen -, de gemeenschappen en de gewesten ertoe gehouden zijn met betrekking tot het personeel van de onder hen ressorterende openbare instellingen zich naar de nationale mobiliteitsregeling te richten.

De Raad van State kan niet anders dan vaststellen dat de bepaling van meergenoemd artikel 51, § 4, eerste lid, van de wet van 28 december 1973, gewijzigd bij de wet van 2 juli 1981, nog geen uitvoering heeft gevonden, dat bijgevolg nog geen nationale mobiliteitsregeling voorhanden is.

Uit het ene en het andere volgt dat met name ingevolge het ontbreken van een nationale mobiliteitsregeling, het de Raad van State niet mogelijk is om van beredeneerd advies te dienen omtrent de wettigheid van de in het ontwerp vervatte mobiliteitsregeling. Gelet op dezer fundamenteel karakter ten aanzien van het beoogde personeelsstatuut, is het ontwerp dan ook niet in staat om verder te worden onderzocht.

De twee andere ontwerpen (L. 14.420/1 en L. 14.421/1) die onderscheidenlijk de hiërarchische indeling van de graden en het geldelijk statuut van het personeel van voornoemde Maatschappij betreffen, zijn onafscheidelijk verbonden met het eerste ontwerp (L. 14.419/1), zodat hun onderzoek thans evenmin mogelijk is.

De kamer was samengesteld uit

de Heren : H. ADRIAENS, voorzitter,

A. DEPONDT,
Gh. TACQ, staatsraden,

Mevrouw : M. BENARD, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. DEROOVER, auditeur.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

M. BENARD. H. ADRIAENS.